

КОЛЬО НИКОЛОВ
ТАНТ ЕЛЕН ПРЕПОДАВА
ФРЕНСКИ

chitanka.info

— Днес срещнах тант Елен — казва мама. — Поговорихме си малко на улицата. Помолих я да ти преподава френски. Време ти е вече...

— Така си и знаех — въздъхна Алета Златната Черешка.

— Какво си знаеше?

— Че ще дойде време за мъчение.

— Да знаеш език не е никакво мъчение. Много си е хубаво даже. И тант Елен владее *перфектно езика*. Нали знаеш, че е живяла в *Париж*.

Тант Елен на български значи леля Елена. Макар че е по-точно да се каже баба Елена. Защото е сестра на дядо. Много по-стара от него. Преди години е живяла с мъжа си в Париж — столицата на Франция. Всички казват за нея, че владее перфектно френския. *Владее перфектно*, това значи знам отлично.

— Добре — съгласява се Алета Златната Черешка. — Само при три условия.

— Какви са тези условия?

— Първо, да не ме щипе по бузката и да не ми дава бонбони. Второ, да не ме нарича *мон амур* и да не казва *вън прави лошо време*. Трето, да не води своето мъниче Шарл; ако го разкъса Пуфи, кой ще отговаря?

Мама се смее:

— Добре. Ще ѝ кажа всичко. Но не ѝ се сърди, ако забрави. Тя е стара жена. А ти се приготви. Ще идва всеки вторник.

И тант Елен идва всеки вторник.

Още на двора бялото куче Пуфи и черният мъник Шарл се скарват страхотно. И татко тича да ги разтърве. А мама, Алета Златната Черешка и дядо излизат да посрещнат в антрето тант Елен.

Тя е наметната с черна пелерина. И носи черен чадър. Защото вън вали. Изтърсва чадъра си и го сгъва внимателно. След това изтрива внимателно обувките си. Сваля пелерината. Алета Златната Черешка очаква да свали и голямата си черна шапка с дантели, но тант Елен не сваля.

Кима с глава на всички:

— Бон жур! Добър ден.

След това щипва Алета Златната Черешка по бузата и пита:

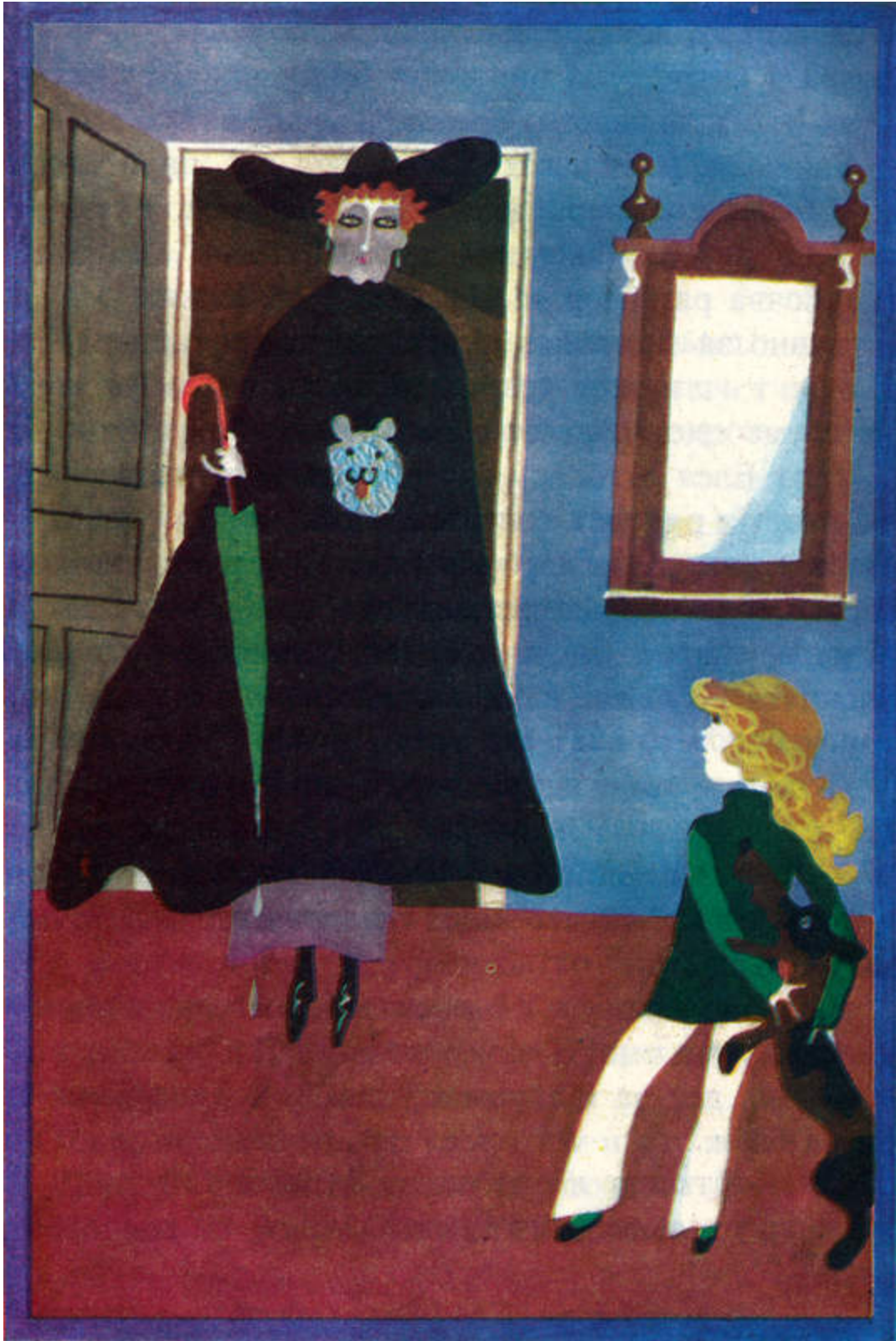
— Къ фет ву, мон амур? Как сте, любов моя?

И ѝ подава кесийка с бонбони.

Алета Златната Черешка се намръщва страшно.

А пък тант Елен мисли, че мръщенето е за чадъра, който е направил вече цяла локва в антрето. И виновно обяснява:

— Вън прави лошо време...

Всички влизат в гостната.

Баба вече е сварила кафе и го донася на гостенката. Дядо сяда до тант Елен и започва разговор за Париж. Е, разпитва я главно за френските генерали и политици. *Политици*, това са мъже, които от време на време се занимават с политика.

Тант Елен отговаря изчерпателно на въпросите — на *перфектен* френски. И на български. Най-напред казва изречението на френски, а след това на български. И Алета Златната Черешка вече е станала, без да разбере, ученичка — тя вече слуша френски и български изречения.

И цялата къща е утихнала — докато тант Елен говори...

— Едва ли има по-хубав френски от нейния — казва мама, когато тант Елен става да си върви.

Дядо направо *умира* от гордост:

— Как ще има! Тя го е учила в *Париж*...

— Цял ден да я слушам, няма да ми омръзне — казва баба.

Само татко не казва нищо. Защото той *придружава* тант Елен навън. Да ѝ подаде чадъра. И пелерината. И да пази нейния Шарл от Пуфи.

Има някои хора, които не можеш да си ги представиш без времето. Като си спомниш за тях, и си казваш: „Да, тогава грееше слънце“. Или: „Да, тогава духаше вятър“.

И с тант Елен е така.

Винаги, когато идва у дома, вали дъжд. И тя винаги носи своята черна пелерина. И своя черен чадър. И с нея върви мокрото черно мъниче Шарл.

Цели месеци тант Елен идва редовно всеки вторник. Нищо че вали дъжд. Нищо че понякога дъждът е направо проливен и нейният чадър, нейната пелерина и нейното черно мъниче Шарл са страшно мокри. Тя все така звъни на вратата, Пуфи и Шарл все така се сборичкват, всички все така излизат да я посрещнат, тя все пощипва Алета Златната Черешка по бузката и казва: „Бон жур. Къ фет ву, мон амур? Вън прави лошо време“.

А когато дойде на гости батко Янко, времето винаги е слънчево. И усмихнато. Той не носи никаква пелерина. И никакъв чадър. И знае още по-хубаво френски.

Това, последното, го каза *самият* той.

Дошъл е на гости точно когато тант Елен преподава на Алета Златната Черешка.

Когато тант Елен си отива, батко Янко казва на татко:

— Вън прави лошо време! Та тя говори на някакъв много стар френски език. Какъвто се е говорил сигурно преди сто години във Франция. Ако я чуе Виктор Юго, може да я разбере. Но аз не мога. А ние учим в университета *съвременен* френски език. Най-хубаво ще бъде, ако тази жена веднага престане със своите уроци. Утре никой няма да разбира какво говори твоята дъщеря... Аз съм готов да заместя тант Елен.

В къщи настъпва малка *пауза*.

Ако бяха дядо и баба, щяха да му дадат да разбере на този батко Янко!

Но сега в къщи са само татко и мама.

И те се замислят малко. Дали пък батко Янко не е прав.

Но как да се откажат от тант Елен? Как да ѝ кажат?

А става така, че самата тант Елен разрешава *въпроса*.

Един ден в къщи получават писмо. В много хубав плик — син, с червени рози. И с най-красивия почерк, който някога е виждала Алета Златната Черешка. Тант Елен пише, че не може да идва вече във вторник.

Защото е болна. И лежи. И не може да става... Ако иска, нейната ученичка може да идва всеки вторник. Но сигурно ще бъде трудно. Тя живее далече, а времето във вторник е винаги така лошо... Най-добре би било да се намери нов учител.

Това писмо именно разрешава *въпроса*.

И оттогава идва новият учител. Батко Янко.

С него винаги идва слънцето. Той говори така кратко. И така ясно. Алета Златната Черешка и преди малко се съмняваше може ли да има такива дълги и такива усукани изречения на френски. Каквито ги казваше тант Елен.

— Има — обяснява ѝ батко Янко. — Има такива изречения. Но те са от миналия век. Като самата тант Елен.

Батко Янко идва винаги в събота. И в събота винаги грее слънце.

Само че една събота вали. Най-обикновен дъждец. И батко Янко не идва.

Пристига на другия ден. И обяснява — вчера не наминал, защото валяло дъжд.

— Днес ще наваксаме *пропуснатото* — предлага той.

— Само че аз не мога — казва Алета Златната Черешка. — Болна съм нещо...

— Е, добре. Тогава друг път.

И веднага си отива.

А във вторник Алета Златната Черешка облича палтото си. И взема чадъра на мама. Защото във вторник винаги вали.

— Къде отиваш? — питат я дядо, баба, татко и мама.

— В миналия век. Хубаво е човек веднъж в седмицата да ходи до миналия век.

Нищо че езикът му е така старомоден — на този минал век. Нищо че той самият е страшно старомоден. От него все пак могат да се научат много неща.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.